

Hugo Bouter

Kenmerken van een discipel

Over het leven van Nicodemus en van Jozef van Arimathea

Johannes 3:1-21; 7:50-53; 19:38-42

1. Opnieuw geboren

We hebben gezongen over wat de Heere Jezus allemaal voor ons betekent: dat Hij ons leven is, dat Hij het offer is, dat we vast aan Hem verbonden zijn. Het is fijn om zulke liederen van toewijding aan de Heer te zingen: 'Nu wil ik heel mijn leven volkomen aan U geven, daar U mij eerst hebt liefgehad'. 'Aan U wil ik slechts denken'. Je zou haast zeggen: dat is het leven van een christen in optima forma, zoals het echt zou moeten zijn. Maar we zijn lang niet altijd op dit niveau als gelovigen. In de drie plaatsen die we gelezen hebben in het Johannesevangelie zien we de stappen van geestelijke groei die een gelovige meemaakt: de groei die we als discipelen doormaken, zodat we op de plek komen waar Hij ons wil hebben en we ons leven helemaal toewijden aan Hem en aan Hem slechts willen denken.

En dit nieuwe leven – 'U bent o Heer, mijn leven' – begint met de wedergeboorte, oftewel de nieuwe geboorte. Dat is de enige weg om een discipel van Christus te worden, om Hem toe te behoren en Zijn eigendom te kunnen worden. De Heer zegt Zelf: Wat uit het vlees geboren is, is *vlees* (Joh. 3:6). En de apostel Paulus zegt in de Romeinenbrief: Wat het vlees bedenkt, dus wat de mens uit zichzelf denkt en doet, dat is *vijandschap* jegens God (Rom. 8:7). Het vlees is onverbeterlijk, het verzet zich tegen God. Paulus zegt dan ook: het onderwerpt zich niet aan de wet van God. Maar God heeft hiervoor een oplossing gevonden in de dood en de opstanding van

Christus. Hij heeft een einde gemaakt aan dat zondige vlees, dat onverbeterlijk is, aan de oude mens als kind van Adam. Onze oude mens is met Christus gekruisigd.

Je zou kunnen zeggen dat God vierduizend jaar lang die mens op de proef heeft gesteld om te kijken of er iets goeds uit tevoorschijn zou kunnen komen, 2000 jaar zonder wet en 2000 jaar voor Israël onder de wet. Want telkens opnieuw, elke generatie weer, werd de mens op de proef gesteld en werd hij als het ware getest, om te kijken wat er in hem leefde. En telkens weer opnieuw zien we in het leven van de oudtestamentische heiligen dat zij op de een of andere manier faalden, dat de toewijding aan de dienst van de Heere niet volkomen was. Denken we maar aan het leven van een vrome koning als Hizkia, die de Heere trouw heeft gediend, die zelfs een wonderbare genezing meemaakte en vijftien jaar kreeg toegevoegd aan zijn leven. En toen heeft hij nog een prachtig danklied gedicht over het opgaan naar het huis van de Heere: 'de levende, de levende, die zal U loven, zoals ik heden doe'.

Daarna kwam er echter een keerpunt in zijn leven, want de Babyloniërs kwamen kijken om te zien wat er gebeurd was en om een geschenk te brengen aan koning Hizkia. Maar toen faalde hij, doordat hij God niet de eer gaf voor alles wat er gebeurd is, en hij hun alles liet zien wat er in zijn huis was: de schatten en rijkdommen die hij verworven had. Hij toonde hun alles wat hij in zijn schatkamers had, alles wat er in zijn huis was. We lezen niet dat hij met die mensen opging naar het huis van de Heere om Hem te danken. Toen kwam er ook een oordeel van God. God zei tegen hem bij monde van de profeet: zij hebben alles gezien wat er in jouw huis was – deze Babyloniërs. Alles wat daarin is, zal naar Babel worden weggevoerd! En zo is het met zoveel vrome koningen misgegaan.

Zo is het ook als we aan het leven van de aartsvaders denken, Abraham, Izak en Jakob, dan blijkt dat zij telkens op de proef werden gesteld. Ondanks alle goede dingen, alle leerzame dingen die we in hun leven vinden, is er ook telkens iets van het vlees dat naar voren komt – dat ongehoorzaam is en zich verzet tegen de wil van God. Dan is er menselijk falen. En je zou kunnen zeggen: God heeft een radicale oplossing bedacht voor het probleem van de oude mens, die oude natuur die niet te verbeteren is. Dat lezen we dan ook in Romeinen 8:3, dat God Zelf dit probleem tot een oplossing heeft gebracht. Voor de wet was dit onmogelijk, doordat zij door het vlees krachteloos was. De wet was tweeduizend jaar lang gegeven om de mens op de proef te stellen en hem te helpen, om te kijken wat er in hem leefde. Maar de wet kon die oude mens ook niet helpen. Het was onmogelijk voor de wet van God, doordat zij door het vlees krachteloos was. Voor het zondige vlees was de wet machteloos om iets uit te richten en het te verbeteren. Maar God heeft, doordat Hij Zijn eigen Zoon in een gedaante gelijk aan het vlees van de zonde en voor de zonde heeft gezonden, de zonde in het vlees *veroordeeld*.

God heeft deze radicale oplossing bedacht, want de oude mens is met Christus gestorven. Hij is in de dood gegaan en veroordeeld als volkomen zondig en onverbeterlijk. De bevrijding van de macht van de zonde moeten we dan ook niet in onszelf zoeken. Wij kunnen onszelf niet verbeteren; ook als gelovigen kunnen we geen leven leiden dat aan God is toegewijd in eigen kracht, door onze eigen inspanning. Maar we moeten het ervoor houden en het gelovig aannemen dat de oude mens met Christus is gekruisigd, dat hij in het graf is verdwenen. En dat we nieuw leven hebben ontvangen in Christus, Die ons leven is. Dat is precies wat de nieuwe geboorte inhoudt, dat wij nieuw leven hebben ontvangen uit een andere bron, niet het leven dat van onze voorouders afkomstig was en dus eigenlijk al begon bij de eerste mens, Adam. Dat leven is het leven van de oude mens, die zich verzet tegen de wil van God.

Maar het nieuwe leven, dat is het leven van de Heer; dat is ook, zou je kunnen zeggen, Zijn eigen opstandingsleven. We vinden dat namelijk in het Johannesevangelie (Joh. 20:22). Hier blaast de Heere Jezus als de laatste Adam geestelijk leven in Zijn discipelen, en dat is een scheppingsdaad. Het is hetzelfde wat God deed met Adam, toen hij hem had gevormd uit het stof van de aarde. Maar hier is het op een veel hoger niveau, want de Heer blaast in Zijn discipelen en zegt tegen hen: 'Ontvang [de] Heilige Geest'. Dat is dit nieuwe leven, dat door de Heilige Geest in het hart van de gelovige wordt gewerkt. En daarom zegt de Heer ook tegen Nicodemus: Je moet opnieuw geboren worden, je moet geboren worden uit water en Geest. De Heilige Geest moet je een nieuw leven geven.

Dat is het leven van Christus, want Hij is ons leven (Kol. 3:4); en dat leven is opstandingsleven. Dit is zoals we lezen in de eerste brief van Johannes, het eeuwige leven. Het is een leven dat niet meer onderworpen is aan dood en graf. Een leven dat we in Christus bezitten en dat de dood heeft overwonnen. De Heilige Geest is de Oorsprong hiervan. Dit is de nieuwe geboorte uit water en geest. Het water is in de Bijbel een beeld van het waterbad van het Woord. Het is in veel grote kerken zo, dat men de leer hanteert van de wedergeboorte door middel van de doop. Dan veronderstelt men dat het water dat hier in Johannes 3 wordt genoemd het water van de doop is. Maar het doopwater, dat is duidelijk, kan geen zonden afwassen. Hiertoe is het water nodig van het Woord van God, het Woord zoals het toegepast wordt door de werking van de Heilige Geest.

Alleen daardoor kunnen wij opnieuw geboren worden. Er zijn onlangs twee jonge mensen gedoopt, en wij hebben gezien hoe ze ondergingen in het water en weer tevoorschijn kwamen. Deze handeling kan echter niet bewerken wat hier staat in Johannes 3. Het is wel waar dat de doop een *beeld* ervan is, een symbool van de afwassing van de zonden en het opnieuw geboren worden. Maar deze handeling

zelf kan niet bewerken wat hier staat. Tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het koninkrijk van God niet binnengaan. Het water is dus niet letterlijk *water*, het is het water van het Woord van God. Het waterbad hebben wij figuurlijk gesproken ook elke dag nodig als gelovigen om gereinigd te worden van onreinheid in onze wandel op aarde.

Het was menselijk gesproken een eer voor de Heere Jezus, dat deze geleerde farizeeër bij Hem kwam. In vers 10 lezen wij dat Jezus hem 'de leraar van Israël' noemt. Als je dat nu zou moeten invullen, dan zou je aan een belangrijke rabbijn denken, een opperrabbijn. Misschien heb je wel eens gehoord dat er nu in Israël twee opperrabbijnen zijn, uit twee verschillende stromingen. De grote leraar van Israël kwam hier dus bij de Heere Jezus en sprak Hem aan als rabbi, als leraar. Hij eerde Hem met de woorden: 'Wij weten dat U van God bent gekomen als leraar; want niemand kan deze tekenen doen die U doet, tenzij God met hem is' (Joh. 3:2).

Nicodemus behandelde de Heer dus eigenlijk als een profeet, nog meer dan een collega rabbi. Dan zou je kunnen verwachten dat er zich een interessant gesprek ontwikkelde tussen die twee geleerde mannen over allerlei godsdienstige zaken, maar tot onze verbazing gebeurt dat helemaal niet. Ik denk ook dat Nicodemus zelf verbaasd zal zijn geweest over de loop van dit gesprek. De Heer antwoordde hem, recht op de man af: 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: tenzij iemand opnieuw geboren wordt, kan hij het koninkrijk van God niet zien'. U moet opnieuw geboren worden (Joh. 3:3, 7).

Dat is de eenvoudige, klare boodschap van de Heere Jezus: Nicodemus, je weet wel veel, je bent de leraar van Israël, maar je moet opnieuw geboren worden! Je moet een hele nieuwe start maken, een nieuw begin. Je moet een heel ander leven ontvangen, om voortaan in nieuwheid van leven te kunnen wandelen. Maar Nicodemus begrijpt daar niets van. Hij zegt: Hoe kan dat nu gebeuren, hoe kan een mens opnieuw geboren worden. Kun je weer opnieuw een kleine jongen worden of een baby, en dan opnieuw geboren worden? Hij snapt het niet, maar Jezus zegt: 'Bent u de leraar van Israël en weet u deze dingen niet' (Joh. 3:10)?

En in vers 12 rangschikt de Heer die dingen, dus ook dit thema van de nieuwe geboorte, onder de aardse dingen. Als Ik u de *aardse* dingen heb gezegd en u niet gelooft, hoe zult u geloven als Ik u de *hemelse* zeg? En dit thema van de nieuwe geboorte, dat de Heer hier rangschikt onder de aardse dingen, dat vinden we inderdaad al in het Oude Testament. Namelijk in Jeremia 31, een hoofdstuk dat spreekt over het nieuwe verbond; want in de beloften die verband houden met dit verbond, is er ook sprake van een heel *nieuw* begin. Dit is het verbond dat Ik met het huis van Israël sluiten zal na deze dagen, luidt het woord van de Heere (Jer.

31:33). Ik zal Mijn wet in hun binnenste leggen en die in hun hart schrijven. Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn. Dan zullen zij niet meer een ieder zijn naaste en een ieder zijn broeder leren: Ken de Heere, want zij allen zullen Mij kennen van de kleinste tot de grootste onder hen, luidt het woord van de Heere, want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven en hun zonden niet meer gedenken.

En in Ezechiël 36 is sprake van het feit dat de Heere rein water op hen zal sprenkelen. Daar vinden we dus ook iets over de nieuwe geboorte uit water en geest. 'Ik zal rein water op u sprenkelen en u zult rein worden. Van al uw onreinheden, van al uw afgoden zal Ik u reinigen. Dan zal Ik u een nieuw hart geven en een nieuwe geest in uw binnenste geven. Het hart van steen zal Ik uit uw lichaam wegnemen en Ik zal u een hart van vlees geven. Mijn Geest zal Ik in uw binnenste geven'. Hier heb je dus in Ezechiël 36 ook de begrippen water en geest. Rein water zal Ik op u sprenkelen. En Mijn Geest zal Ik in uw binnenste geven. Dat is dus geboren worden uit water en geest. Nicodemus, die de profeten kende, had iets hiervan kunnen weten en kunnen begrijpen wat de Heer bedoelde.

En je zou dus kunnen zeggen: dit thema van de nieuwe geboorte is de eerste stap om een echte volgeling van de Heere Jezus te worden, om Zijn discipel te zijn en bij Hem te horen. Zo kunnen wij van Hem leren en kunnen wij voortaan achter Hem de weg gaan. Nicodemus schaamde zich nog ervoor openlijk de zijde van de Heere Jezus te kiezen. Maar dat is wel wat een discipel, een volgeling van de Heer moet doen: dat hij openlijk de Heer liefheeft, Hem dient en Hem volgt. Hij kwam 's nachts in het donker bij de Heer (Joh. 3:1). Hij had toen de duisternis nog liever dan het licht, maar ging wel naar het ware Licht toe (Joh. 3:19-21). En eenmaal in het licht gekomen, keek de Heere Jezus dwars door hem heen en vertelde hem de volle waarheid.

Nicodemus kwam uit de duisternis in het licht, letterlijk en figuurlijk, want de Heere Jezus stond voor hem en verkondigde hem alles (vgl. Joh. 4:25). Nicodemus wilde Hem nog niet belijden. Hij wilde een interessant gesprek hebben, maar de Heer kwam met die ernstige boodschap: Nicodemus, je moet opnieuw geboren worden. En ik denk dat dit een uitwerking gehad heeft op hem, dat hij erover nagedacht heeft en dat de Heilige Geest ook in zijn hart gewerkt heeft. Misschien heeft hij de profeten wel erop nagezocht. En zo is hij gegroeid in het geloof en is hij verder gekomen.

2. Delen in Zijn verwerping

Dan hebben we enkele verzen gelezen uit het slot van Johannes 7, die opnieuw over Nicodemus gaan. Daar zien we dat de Joden proberen om de Heere Jezus gevangen te nemen. Maar dat lukt niet volgens vers 46, want we lezen hier dat de dienaars van de overpriesters en farizeeën zeggen: 'Nooit heeft een mens zó gesproken als deze mens'. De farizeeën dan antwoordden hun: 'Bent u soms ook misleid?' (Joh. 7:46-53).

Dan lezen we over Nicodemus, die één van hen was, dat hij probeert om de Heer in bescherming te nemen. Hij probeert Hem te verdedigen en wijst op de noodzaak van een rechtvaardige rechtspraak. Want deze overpriesters en farizeeën waren vijandig gezind tegenover de Heer, zij wilden Hem gevangen nemen en doden. Dat lezen we diverse keren in dit evangelie. Maar de dienstknechten, die zij gestuurd hadden om Hem gevangen te nemen, kwamen met dit prachtige getuigenis terug: 'Nooit heeft een mens zó gesproken als deze mens'. Is dat niet geweldig? Zijn wij ook onder de indruk van de woorden van de Heer, als we elke dag in de Bijbel lezen? Dringt het tot ons door, heeft het een uitwerking op ons? Kunnen we dan ook zeggen: 'Nooit heeft een mens zó gesproken als deze mens'.

Er is niets wat met het Woord van God, met de Bijbel te vergelijken is. Petrus zegt dan ook in dit evangelie: 'U hebt woorden van eeuwig leven. Waar zouden we naar toe moeten gaan?' (Joh. 6:68). Woorden van eeuwig leven, er is werkelijk niets dat hiermee te vergelijken is. De farizeeën verwerpen dat getuigenis van de dienstknechten. Ze zeggen: Jullie zijn zeker ook misleid? Heeft soms iemand van ons, van de oversten of van de farizeeën in Hem geloofd? Maar deze menigte, die de wet niet kent, is vervloekt! Zij beriepen zich op hun kennis van de wet en ze keken neer op de massa van het volk, die in hun ogen verachtelijk was.

Maar dan neemt juist Nicodemus stelling voor de Heer. Het lijkt erop dat hij inderdaad geestelijk gegroeid is. Nicodemus, die vroeger 's nachts naar Hem toe was gekomen, die één van hen was, zei tegen hen: 'Veroordeelt onze wet soms de mens, tenzij zij eerst van hem hoort en weet wat hij doet?' Hij nam het dus op voor de Heere Jezus. Hij zei: Jullie veroordelen Hem nu wel, maar je moet Hem ook de kans geven om Zichzelf te verdedigen. Hij moet eerst, zoals dat in een rechtvaardig proces gebeurt, de kans krijgen om aan het woord te komen. Hij moet de gelegenheid krijgen Zichzelf te verdedigen. We moeten van Hem weten wat Hij doet.

Nicodemus zegt hier niet openlijk: Ik hoor ook bij die mens. Dat zegt hij nog niet, zover is hij nog niet. Hij zegt niet: Ik ben ook een discipel van Hem. Maar dan loopt

het gesprek verder en zeggen deze leiders: Er kan helemaal geen profeet uit Galilea komen. Uit dat Galilea van de heidenen, van de volken, zoals het bekend stond. Uit dit gebied dat zover verwijderd is van de tempel, waar de mensen zo onwetend zijn, daaruit kan helemaal geen profeet opstaan. En dan blijft het gesprek, het debat, eigenlijk onbeslist. Want ieder gaat naar zijn eigen huis.

Maar het is fijn dat we hier zien dat Nicodemus het in deze situatie toch opnam voor de Heer. Je zou kunnen zeggen: dit is de tweede fase in het leven van een discipel, dat je de Heer gaat belijden. Misschien is die belijdenis nog zwak, maar het is wel belangrijk. Het is een stap vooruit. Als we opnieuw geboren zijn, als we de Heer kennen als onze Heer en Heiland, als Hij ons leven is, dan moeten we Hem ook belijden. Wie met de mond belijdt dat Jezus Christus Heer is en met het hart gelooft dat God Hem uit de doden heeft opgewekt, die zal behouden worden. Geloven doe je met het hart en belijden doe je met de mond. Met de mond moeten wij dus Jezus als Heer belijden (Rom. 10:9-10). Doen wij dat? Wij doen het in een wereld die Hem niet kent, die Hem niet toebehoort, die Hem heeft buitengeworpen en naar het kruis heeft verwezen. Het belijden van de Heer, dat is niet altijd zo eenvoudig. We moeten voor Hem uitkomen, van Hem getuigen. Dat is wat nodig is op de weg van navolging van Hem, de weg van het discipelschap. We spreken dan over Hem en we laten niet alleen met onze woorden, maar ook door onze daden zien dat we Hem kennen, dat Hij de Heer van ons leven is.

3. Met Hem begraven en opgestaan

Dan volgt de derde fase van het discipelschap in Johannes 19, en wordt het eigenlijk helemaal goed. Want hier wordt openlijk duidelijk waar Nicodemus staat, namelijk aan de kant van de verworpen Heiland (Joh. 19:39). Hier vinden we de begrafenis van de Heere Jezus. De profeet zegt: 'Hij was bij de rijke in Zijn dood' (Jes. 53:9). En dat zien we hier gebeuren. God heeft niet toegelaten dat de Heere Jezus, nadat Hij het werk had volbracht, als een misdadiger zou worden begraven. Misschien in een massagraf, met meerderen. God heeft erover gewaakt dat dit niet is gebeurd. Hij heeft in het hart gewerkt van Nicodemus en van die andere discipel, Jozef van Arimathea, dat ze samen de Heer zouden begraven, dat ze het lichaam zouden wegnemen en Hem in het nieuwe graf van Jozef zouden neerleggen. We lezen hier dat Nicodemus, die eerst 's nachts tot Hem was gekomen, kwam met een mengsel van mirre en aloë, ongeveer honderd pond.

Jozef van Arimathea was een raadsheer, een invloedrijk persoon. Hij was ook een discipel van Jezus, maar in het geheim uit vrees voor de Joden (Joh. 19:38). Maar

hij kwam naar voren juist op dit moment. God had dit in zijn hart gewerkt, zodat hij duidelijk liet zien waar hij stond, samen met Nicodemus. Ze vroegen aan Pilatus toestemming om het lichaam van de Heer te mogen wegnemen van het kruis. Ze gaven de Heere Jezus een eervolle begrafenis. Opnieuw wordt hier eraan gerefereerd dat Nicodemus 's nachts bij Hem was gekomen (Joh. 3). Maar hier komt hij niet meer in het geheim, maar gaat hij openlijk aan de kant van de gekruisigde en gestorven Heer staan.

Nicodemus kwam met een mengsel van mirre en aloë van ongeveer 100 pond om het lichaam van de Heer te zalven. Dat moet een geweldig vermogen zijn geweest, want we lezen in Johannes 12 over de balsem die Maria bracht, dat één pond balsem van onvervalste, kostbare nardus ongeveer de waarde had van een jaarsalaris (driehonderd denaren). Maar Nicodemus kwam met een mengsel van *honderd* pond mirre en aloë. Is iets te kostbaar om aan de Heer te offeren? Is iets te groot om aan Hem te geven? Zingen we niet in een lied: 'Nu wil ik heel mijn leven volkomen aan U geven, daar U mij eerst hebt liefgehad'. Hier vind je dus wat een discipel van de Heer kan doen, wat hij wil doen.

God had dit hier in het hart gewerkt van deze discipelen, Jozef en Nicodemus, om alles te doen wat nodig was om de Heer een eervolle begrafenis te geven. Het graf was een nieuw graf, dat Jozef van Arimathea had laten uithouwen in de rots, en Nicodemus kwam met die geweldig dure zalf. Is dat eerbetoon nu wel realistisch, honderd pond, zo'n geweldige rijkdom, om dat te offeren voor de Heer? We weten uit de Bijbel dat het eigenlijk maar voor twee dagen was, want op de eerste dag van de week stond Hij op uit de doden en liet Hij alles achter Zich: de linnen doeken, de specerijen, het was niet meer nodig. Voor twee dagen dus zo'n vermogen offeren voor de Heer? Wij zouden haast zoals de discipelen zeggen: Dit is toch eigenlijk te gek, je kunt het beter aan de armen geven. Maar dan zegt de Heere Jezus, als het gaat om de ene pond balsem van Maria: zij heeft een goed werk *aan Mij* gedaan. De Heer heeft dat bijzonder gewaardeerd. En weet u wat een goed werk is voor de Heer Zelf? Dat is als wij onze kostbaarheden aan Hem aanbieden.

Dit geldt ook als wij met onze aanbidding komen als gelovigen, als wij met offeranden komen van lof en dank, van lofprijzing en aanbidding. Dat is ook zo kostbaar voor het hart van de Heer, en Hij noemt dit ook een goed werk dat wij kunnen doen aan Hemzelf. Dat wil zeggen: het is een goed werk aan Zijn Persoon, voor Hemzelf. We kunnen allerlei goede dingen doen: we kunnen zieke mensen bezoeken, we kunnen arme mensen helpen, maar dat is nog geen goed werk aan Hem, aan de Heer Zelf. Een goed werk aan Hem, voor Zijn Persoon, dat is dat wij Hem eren, Hem groot maken, Hem aanbidden. Daarom komen we ook elke eerste

dag van de week samen om de Heer groot te maken, om Hem onze offeranden aan te bieden. En niets is dus te kostbaar, niets is te groot voor Hem.

Wat Nicodemus en Jozef hier samen doen, dat is dat ze de Heer eren als de Gestorvene. Dat is eigenlijk wat wij ook iedere zondag mogen doen, dat wij aan de Heer denken als de Gestorvene, overeenkomstig Zijn wens: Doe dit tot Mijn gedachtenis. Dat wij denken aan Hem, zoals Hij Zichzelf heeft overgegeven, aan Zijn lichaam en Zijn bloed. Al die specerijen, al die kostbaarheden waren voor een gestorven Heiland, en zo is het ook met onze aanbidding.

En dan is er nog een bijzonderheid waar ik op wil wijzen. Dat is wat deze twee discipelen hebben gedaan, Jozef en Nicodemus, die nu duidelijk de kant van de Heer hadden gekozen. Zij hebben de Heer in het graf gelegd. Ik weet niet of u wel eens geluisterd hebt naar de cantate van Johann Sebastian Bach, waarin dit heel mooi tot uitdrukking wordt gebracht, als de dichter zegt: 'Ik wil Jezus zelf begraven'. En dat is wat hier gebeurt, binnengaan in Zijn graf.

Dit is nu precies ook wat in de doop tot uitdrukking wordt gebracht: met de Heer ondergaan in het watergraf en dan met Hem opstaan in een nieuw leven. Is dat niet geweldig? We zijn daarvan telkens getuige als we een doopdienst bijwonen, als jonge mensen, jonge discipelen die wens hebben en die tot uitdrukking brengen: ze gaan in dat watergraf, maar daarna ze zijn ook weer opgestaan. Twee discipelen, Jozef en Nicodemus, wat een geweldig voorbeeld geven ze ons. En hier is het volkomen duidelijk dat ze bij de Heer horen, dat ze Hem willen volgen en heel hun leven aan Hem willen toewijden. Alles wat ze bezitten, alle rijkdommen, stellen ze aan Hem ter beschikking. Want ze willen bij Hem horen, ze willen met die gestorven Heer neerdalen in Zijn graf. En dan ook verder met de Heer wandelen in nieuweid van leven. Het is vaak op zondagmorgen dat ik eraan denk en dat ik de Heer bid: 'Heer, wilt U geven op deze eerste dag van de week dat ik met U opsta in een nieuw leven, en een nieuw begin maak'.

Christus is geslacht als ons Paaslam. Dat is het uitgangspunt, de gestorven Heer en Heiland. En dan mogen we met Hem wandelen in nieuweid van leven, de hele week die voor ons ligt. En het hele leven dat nog voor ons ligt, nadat we een discipel geworden zijn van Hem. Het leven van deze twee discipelen is niet geëindigd in het graf. Ik heb al gezegd: dat duurde maar twee dagen, en toen stond de Heer heerlijk op uit de doden. En ongetwijfeld hebben deze beide mannen verder nog een rol gespeeld te midden van de gelovigen. Ik geloof niet dat we daar verder iets over lezen, maar ik ga er zonder meer van uit. Dat ze niet in het geheim discipelen van de Heer zijn gebleven, maar openlijk op de Pinksterdag ervoor uitgekomen zijn dat ze Hem toebehoorden en dat ze zich toen hebben laten dopen. Dat zij dus gehoord

hebben bij die drieduizend zielen, die op de Pinksterdag werden toegevoegd aan de eerste gemeente.

Opnieuw geboren worden, dat is de eerste fase. De tweede is te belijden met de mond dat je Hem toebehoort, dat Jezus Heer is. We kunnen ook aan Thomas denken, die heeft beleden: 'Mijn Heer en mijn God' (Joh. 20:28). En dan de derde fase, openlijk Zijn zijde kiezen om met Hem verder te gaan en een heel nieuw leven te beginnen. Nu vangt het nieuwe leven aan, een leven door Zijn dood bereid, een leven in Zijn heerlijkheid. Moge de Heer ons hiertoe genade geven.

